

Svájc 2. A természet csodái között

2019. június 09-12

Meglehetősen távoli célpontot választottunk magunknak június elején. És akkor még nem is gondoltuk, hogy milyen nagyon távolság van előttünk. 4 nap látnivalóit nem egyszerű röviden elmondani, de a képek majd beszélnek helyettem.

Mivel 1 000 km-t kellett megtenni a szállásunkig, ezért még Ausztriában megálltunk pihenésként és megnéztük a **Krimmler-vízesést**, mely Európa leghosszabb szabadon alázuhanó vízesése. Egyszerűen elmesélhetetlen, így legyen itt 2 kép.

A következő napon a sokak által még sosem hallott **Viamala** következett. A Rajna egyik ágának szurdokában mászkáltunk tátott szájjal. Majd következett a **Szent Gotthárd-hágó** ami még téli álmát aludta. Kicsit felhős is volt, így csak röpke elázásra ugrottunk ki az autóból a télbe. Itthoni indulásunkkor már kezdődött a nyár. Azért terveztem erre az időpontra, mert még sok havas hegycsúcot szerettem volna látni. Ez sikerült is. Hiába, novemberben még nem lehetett tudni, hogy idén „egy kicsit” megcsúszik az időjárás. Azonban ami ezután következett, az végképp nem volt betervezve. Szállásunkhoz az út lezárva és 400 km-es kerülőre kényszerültünk oda, ahova még nem tudtuk, hogy be lehet-e egyáltalán hajtani. Miután közöltük késésünket a szállással a kerülő miatt, nagyon kedvesen rögtön leemelték a szállásdíjat a számláról, holott kp-s fizetés volt a megállapodás. Biztos, ami biztos alapon, hátha nem érkeznénk meg.

Másnap következett a **Lauterbrunnen völgy**, ahogy a neve is jelzi – hangos kút – a svájci Alpok egyik leglenyűgözőbb völgye. A kőfalak és hegycsúcsok közé beszorított vidék 72 zubogó vízesés, megannyi színes legelő otthona. A legmagasabb vízesés 300 m. Egyszerűen tényleg csoda volt. És ha már ott voltunk a völgyben, akkor bementünk a hegy gyomrába is egy felvonó segítségével és nyomon követtünk testközelből egy hegyben lévő vízesést. Majd következett ismét a kerülő út, de most visszafelé. Így legalább olyan tájakat, tavakat is megnéztünk, ami nem volt betervezve.

Hazafelé szintén megálltunk egy kis pihenőre és felszálltunk Hitler **Sasfészkébe**. Az út elején 24%-os emelkedő várt ránk, majd a helyi buszok száguldottak velünk még magasabbra. Közben jöttek az országhatár átlépést jelző sms-ek. Én már csak arra tudtam gondolni, hogy ahova most értünk az már a Mennysország és annak a szolgáltatója küldte az sms-t. Majd a végén még lifteztünk is cirka 60 métert. De megérte! Csodálatos napsütésben, a maradék havat taposva néztünk körbe és körbe és körbe. Szinte beleszédültünk a látványba. A hótaposás után érkeztünk haza a 35 °C-os kánikulába. Összefoglalva: egy nagyon jó csapattal, nagyon szép helyeket láthattunk.

